

МАНИКЮР ДЛЯ ПОКОЙНИКА

Дарья Донцова

Copyright © ООО Издательство Эксмо, 2002

All rights reserved.

MANICHIURĂ PENTRU MORT

Daria Donțova

Copyright © 2012 Editura ALLFA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DONȚOVA, DARIA

Manichiură pentru mort / Daria Donțova ; trad.:

Antoaneta Olteanu. – București : ALLFA, 2012

ISBN 978-973-724-464-2

I. Olteanu, Antoaneta (trad.)

821.161.1-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată

fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside

Romania, without the written permission of **ALLFA**,

is strictly prohibited.

Copyright © 2012 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactare: Ioana Opaț
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Anca Tach
Design copertă: Alexandru Novac

Daria Donțova

MANICHIURĂ PENTRU MORT

Traducere din limba rusă și note de
Antoaneta Olteanu

EDITURA ALLFA

I

Îmi urăsc soțul. Uite, și azi-dimineață, când a intrat în dormitorul meu la ora zece, cu un zâmbet tandru, purtând tava pe care stăteau înșiruite ceșcuța de cafea, ulciorul pentru lapte și zaharnița, nu știu de ce, dar tare mai aveam chef să-i arunc în cap veioza și să plâng în hohote. De dragul adevărului, trebuie să amintesc că nu așa încep toate diminețile mele, ci numai cele în care Mihail e acasă. Mii și mii de femei și-ar da fără să stea pe gânduri un ochi pentru un asemenea soț – tandru, bun, darnic, bogat, înțeleghător... Dar, nu știu de ce, mie mi se face greață chiar și când mănâncă supă, iar din cauza mirosului de țigări am făcut alergie, deși înainte de căsătorie am trăit liniștită lângă tata, care nu lăsa țigara din gură.

„Draga mea“, mi-a spus blând soțul, fixând pe pat măsuța specială, „de ce ești așa de palidă azi? Te doare capul? Bea ceva fierbinte. Am făcut arabică, sper că nu am pus prea mult zahăr...“

Supusă, am început să beau lichidul maroniu, fără să simt absolut niciun gust. Între timp, Mișa s-a apropiat de fereastră și a tras draperiile. Ziua cenușie a aruncat o privire în cameră.

„Ei, cum să nu!“ s-a entuziasmat soțiorul. „Abia a început luna noiembrie, zăpada deja a căzut și e un ger de crapă pietrele. Probabil de asta nu te simți prea bine azi! Știi ce? Rămâi în pat. Îi poruncesc acum Natașei să aranjeze imediat aici la tine și odihnește-te. Vrei să mă duc după pateuri?“ Am dat din cap alene. „Așa de rău îți e? Nici măcar niște ecleruri nu vrei?“ s-a întristat Mișa și a dispărut pe coridor.

Am privit fără speranță în urma lui. Mihail este așa de frumos, că e numai bun de fotografiat pentru revistele de modă.

Înălțime de aproape un metru nouăzeci, greutate în jur de optzeci și cinci de kilograme, ochi albaștri, păr blond, numai bucle... Iar în tinerețe a mai făcut și *bodybuilding* și, când își scoate cămașa, femeile oftează entuziasmate, iar bărbații aflați de față își sug burta.

Mișa era bogat. Dar să nu credeți că a făcut avere alergând cu automatul pe stradă sau păcălind oamenii creduli, creând piramide financiare. Nu, pur și simplu este extrem de norocos. Cu zece ani în urmă, împreună cu prietenul lui cel mai apropiat, Lioșa, au început să vândă computere. Tot biroul încăpea într-o singură cameră, dar astăzi au o întregă rețea de magazine și centre de service. Soțiorul investea imediat venitul în afacere, dar pentru trai tot ne mai rămânea mai mult decât suficient. În orice caz, avem un apartament, o casă de vacanță, două mașini, o fată care face menajul, mergem de câteva ori pe an să ne odihnim în străinătate... Dar de ce spun eu „avem“? Totul e trecut pe numele lui Mișa, eu sunt absolut săracă, iar dacă ar divorța de mine, aș rămâne fără niciun ban. Mai mult: nu lucrez nicăieri și am profesia de muzician, neobișnuit de „necesară“ și de „bănoasă“ în vremurile noastre.

Dar eu nu cânt la chitară, nici nu țin cu microfonul pe scenă. Sunt harpistă, ba încă una destul de mediocră, deși am studiat harpa mulți ani. Ei, relațiile mele cu harpa nu au mers; urâsc instrumentul ăsta cu coarde la fel de mult ca pe soțul meu. Și încă un detaliu picant: Mihail are treizeci de ani, iar eu treizeci și șase, și arăt ca un cosaș bolnav. În locurile în care la alte femei se conturează niște rotunjimi plăcute, mie mi se văd oasele. Ca înălțime nu ating un metru șaiszeci și cântăresc ceva mai mult decât o broască. Nu-ți rămâne decât să te minunezi de mama natură, care, în aceste condiții, m-a răsplătit cu mărimea treizeci și nouă la picior. Am ochi albaștri, apropiați de nas, gura mică, iar părul îmi face mereu probleme: nu vrea nici să se onduleze, nici să se aranjeze; în cea mai mare parte stă zburlit în toate părțile. Mai mult, nu mă pot lăuda nici cu o dantură frumoasă, iar când Mișa mușcă zdravăn din măr, arătându-și colții ireproșabili, în suflul meu se aprinde involuntar ura: ei, de ce unul să primească tot, iar ceilalți nimic?

De fapt, în mod catastrofal, nu am avut noroc din copilărie. M-am născut într-o familie mai mult decât înstărită, având ca părinți niște oameni destul de vârstnici. Tata – profesor, doctor în științe – avea cincizeci și cinci de ani, mama, cântăreață de operă, avea fix cu zece ani mai puțin. Nu avuseseră norocul să aibă copii în tinerețe și credeau că sunt infertili. Însă deodată Domnul s-a hotărât să le arate mila Sa și am venit eu pe lume.

Dacă vă închipuiți că e ușor să fii obiectul unei iubiri mari, copleșitoare, atunci vă înșelați. Copilăria mea a fost îngrozitoare. Niciodată nu eram lăsată singură, în nicio situație. În pruncie mi s-a tocmit o doică, la vârsta școlii – o guvernantă, Roza Iakovlevna. Când alții copii, roșii la față, se dădeau cu sania pe derdeluș, eu, aproape nemișcată în haina de blană, cu cizme de pâslă, două căciulițe, mănuși și fular, priveam plină de ură în urma lor. Mama îmi interzicea toate distracțiile copilăriei și o făcea numai pentru binele meu. Că doar dacă mă dădeam cu sania pe derdeluș, puteam avea probleme la gât. Dacă alergam cu mingea – probleme la picioare, iar săritul corzii mă amenința cu fracturarea coloanei vertebrale. De fapt, nici scăldatul în râu nu mi se permitea, iar Roza Iakovlevna m-a condus la școală până aproape în clasa a zecea. În casa noastră, bufetul școlii și cantina fuseseră declarate zone interzise. Nici măcar nu trebuia să calc pe acolo, pentru că în adâncurile corpului alimentar se cuibăriseră boli îngrozitoare – icter, dizenterie și altele. De fapt, se luau măsuri incredibile ca să fiu protejată împotriva bacteriilor și a microbilor. Înghețata trebuia mai întâi să se topească în farfuriuță și abia după aceea copilul primea lingurița; merele și portocalele erau spălate grijuliu cu săpun, apoi erau opărite cu apă clocotită. În camera mea se spăla de două ori pe zi, dar oricum toate bolile posibile se țineau scai de mine. Începând din clasa întâi am început să bolesc mereu, trecând fără să observ de la pojar la vărsat de vânt, iar mai apoi la otită. Dacă în oraș începea o epidemie de gripă, eu reușeam să mă îmbolnăvesc de două ori. Pe scurt, nicio infecție a copilăriei nu m-a evitat: viroză, scarlatină, tuse măgărească... Mă duceam la școală din când în când, învățam foarte prost și nu aveam niciun prieten.

Apoi s-a pus problema cântatului la un instrument. Mama, care era cântăreață, a abordat chestiunea în mod creator și a studiat tot. Pianul a fost exclus imediat – pianistii sunt chinuiți de spondiloză –, de la vioară îți apare pe barbă o băătăură monstruoasă, violoncelul nu lasă să se dezvolte corect cavitatea toracică... În cele din urmă, obosit de gemetele nesfârșite ale mamei, tata a zis: „Se pare că cel mai bun instrument sunt lingurile de lemn. Sunt ușoare și sună tare!”

Dacă tata avea simțul umorului, mămichii îi lipsea categoric, pentru că a dat din mâni și a declarat: „Instrumente populare? Niciodată!”

În clipa aceea eram la un spectacol, și, aruncând o privire în fosa orchestrei, mămica a remarcat harpista. Într-o clipă, s-a făcut lumină.

„Ce instrument minunat!” s-a extaziat mama. „E mare, deci n-o să se ducă singură la școală, va avea nevoie de un însoțitor! Foarte bine, o să fie mereu sub supraveghere!”

Și așa a început drumul crucii unui copil, viitor geniu. Am petrecut multe ore stând aiurea, în spatele harpei. De fapt, aveam parte și de bucurii simple. Din când în când, mama pleca în turnee și atunci puteam trage chiulul: stăteam pe canapea cu o carte în mână și îmi treceam piciorul peste strune. În felul acesta scoateam niște sunete incredibile. Dar, pe de o parte, tata, profesor de matematică, nu avea nici cel mai mic simț al ritmului, iar de cealaltă parte, de obicei de sub degetele mele nu ieșeau deloc melodii minunate. Mama ar fi înțeles imediat despre ce este vorba!

Uram harpa ca pe un om, îi trăgeam șuturi și o ciupeam, dar în clasa a opta mama a anunțat: „Copilă, ai talent. O să ne pregătim pentru Conservator.”

Am ridicat din umeri. În carnet, la toate obiectele se adunau, în șir ordonat, numai note de 7. Probabil că într-o asemenea situație, conservatorul e cea mai bună ieșire. Mămica a tras toate sforile posibile și am fost admisă.

Mulți își amintesc anii studenției drept cea mai frumoasă perioadă din viață, dar pentru mine studiile par un monolit gri-închis. Nu mi-am făcut prietene, iar profesorii, observându-mi imediat

„talentul“, nu prea își dădeau ostenala. M-am târât cumva de la un an la altul, până am ajuns la diplomă. Viitorul mi se prezenta îmbrățișând harpa odioasă.

Între timp, tata a murit și nu puteam să o supăr pe mama spunându-i că renunț la studiile muzicale. Era 1984, anul de dinaintea perestroikăi. Mămica a mai apelat o dată la cunoștințele ei și am fost angajată la Filarmonică. Pe lună aveam cinci, șase concerte.

Țineți minte că în anii aceia era răspândită noțiunea de „incărcătură”? Să spunem că dumneavoastră cumpărați de la librărie o carte extrem de rară de-a lui V. Pikul și trebuie să mai plătiți în plus pentru un volumaș de versuri al poetului Pupkin, *Clasa muncitoare pășeste cu pași mari*. Nu-l vreți pe Pupkin? Nu-l primiți pe Pikul! Așa și eu cu harpa mea. Poporul așteaptă muzică de estradă, un umorist, în cel mai rău caz niște jongleri sau dresori de câini. În schimb, apare un prezentator care, dându-și ochii peste cap, anunță: „Saint-Saëns, piesă pentru harpă.”

Și, pășind greoi cu pantofii de lac, pe scenă apăream eu, în rochie albă de concert, și mă apucam, fără prea mare succes, să ciupec nefericita harpă. Astăzi probabil ar zvârli după mine cu roșii stricate, dar la jumătatea anilor optzeci publicul era altul, mai intelectual și mai milos. Toți își dădeau seama că harpista este un supliment la Kobzon sau Leșcenko. Chiar băteau din palme, cu destulă zgârcenie însă.

Așa au trecut șapte ani. Apoi, mama și-a dat seama. Fetița ei iubită avea aproape treizeci de ani, dar cavaleri tot nu apăreau. Și cum aș fi putut eu să fac rost de ei? Mă duceam în vizite numai cu mama, mergeam împreună în concediu, iar prieteni tot nu apăruseră! Mămica s-a agățat din nou de agenda telefonică. În viața noastră a început o nouă perioadă – eram scoasă la târgul de mirese! Din nou, nimeni nu se întreba dacă vreau să mă mărit sau nu! Pe mămica era pur și simplu imposibil să o contrazici...

Unul după altul, mămica a respins toți candidații. Semion era mult prea bătrân, pe deasupra vădov, cu copii. Piotr era monstros, Konstantin bea, Aleksei era foarte frumos, dar de o sărăcie lucie. Mămica voia un logodnic total incredibil – frumos,

inteligent, bogat, intelectual, nebăutor și, dacă se poate, orfan, cu apartament și casă de vacanță. Lucrul cel mai interesant e că după un an de căutări intense a fost găsit un asemenea candidat: Mihail Gromov. Era nepotul celei mai apropiate prietene a mămicii și făcea afaceri cu foarte mult succes. Exista un singur „dar”. Logodnicul abia împlinise douăzeci și patru de ani, iar eu în iunie împlinisem treizeci. E adevărat, problema vârstei nu preocupa prea mult părțile contractante. Adelaida Maksimovna, mătușa lui Mișa, voia să scape cât mai repede de răspunderea față de nepotul de care avea grijă încă de la moartea părinților lui, iar mămica era gata de orice pentru a-mi pune pe mână dreaptă o verighetă simplă. Ni s-a făcut cunoștință și ne-au căsătorit. Peste o jumătate de an de la nuntă, cu sentimentul datoriei împlinite, mama s-a stins. Adelaida Maksimovna a mai trăit exact o lună. Firește, am renunțat la concerte și zile întregi stăteam acasă, pe canapea.

Gospodăria o ducea Natașa. Eu și Mișa nu avem copii. Uneori îmi venea câte un gând: „Oare ar fi bine să iau un câine?” De două ori ne-am dus să ne uităm la cățeluși, dar am venit acasă dezamăgiți. Și apoi, trebuie să plimbi câinele, să-i dai de mâncare la ore fixe, să-l duci la veterinar și la expoziții – o grămadă de griji. Mai mult, acum vreo patru ani am făcut pe neașteptate o alergie groaznică și nu s-a mai pus problema animalelor de companie.

Zilele mele treceau monoton. Mă sculam pe la zece, făceam baie, apoi luam micul dejun, îmi beam cafeaua și mă așezam în fața televizorului. Urma masa de prânz și aproximativ o oră și jumătate de somn, apoi mă duceam fie la coafor, fie prin magazine... Într-un timp am încercat să mă duc la bazin, dar imediat am făcut pneumonie, iar la cursurile de aerobic am făcut o întindere groaznică la picior. Așa că s-a terminat și cu sportul. Uite, masaj făceam cu plăcere, îmi plăcea baia, numai că după o baie cu aburi niciodată nu saream într-un bazin cu apă – cine s-a fript o dată cu ciorbă suflă și-n iaurt.

Totuși, în viața mea extrem de plicticoasă exista o rază de lumină. Romanele polițiste. Adoram să citesc cărți pe teme polițiste și

cumpăram volume cu sacii. Marinina, Dașkova, Serova, Iakovleva, Poliakova, ele au devenit prietenele mele cele mai bune. Cu ce bucurie mă apucam de o carte nouă! Un singur neajuns – cartea îmi ajungea exact o zi. Ei, de ce scriu așa de încet doamnele astea? Uite, nu aveam deloc ce face, iar la televizor dădeau atâtea prostii, că-mi cădea falca.

După ce mă instalai mai comod pe canapea, într-un munte de pleduri și perne, desfăcu o ciocolată și îi spusei Natașei:

— Draga mea, fiți bună, duceți-vă pe bulevard și cumpărați ziarele *Cronici criminale*, *Petrovka 38*¹ și *Megapolis*.

Natașa dădu din cap și se duse iute să îndeplinească ordinul. Mă întinsei pe sofa. Totuși, era bine că nu luasem un câine; acum ar fi venit aici, s-ar fi urcat pe mine, m-ar fi împiedicat să mă odihnesc...

O sonerie stridentă mă făcu să tresar. Ceasul arăta că e timpul amiezei. Evident, în graba ei, neglijenta de Natașa uitase cheile. Mă târai de pe canapea, deschisei ușa și, în locul Natașei, destul de solidă, blondă, văzui o fată zveltă, cu părul negru.

— Sunteți soția lui Mihail Gromov? întrebă ea.

Nedumerită, dădui din cap. Tânăra îmi întinse o pungă mică și, repede-repede, începu să țacăne cu tocurele pe scări.

— Cine sunteți? mă interesai eu cu întârziere, dar ușa de la intrarea în scară deja se trântise.

În pungă găsii o casetă video și un bilet: „Uită-te singură.”

Aveam un video în birou. Mai întâi, pe ecranul televizorului apărură niște dungii cenușii, apoi se auzi un sforăit puternic și în fața ochilor mei apărură două trupuri goale. Tresării. Nu suportam pornografia. Cui îi dăduse prin minte să-mi trimită porcăria asta? Până să-mi vin în fire, acțiunea luă amploare, după o clipă bărbatul se întoarse și cât pe ce să cad jos: ochii lui Mihail se uitau drept la mine.

Urmăream evenimentele, împietrită. Camera indiferentă înregistrase tot, de la început până la sfârșit. Apoi, pe ecran apărură chipul fetei cu părul negru, cea care tocmai coborâse în fugă pe

¹ Adresa sediului central al poliției din Moscova.

scară, și o voce fermecătoare, profundă se revărsă – o adevărată mezzosoprană: „Bună ziua. Nu ne cunoaștem, dar suntem legate de un fir invizibil. Dați-mi voie să mă prezint: Tania Molotova. Vârsta – douăzeci și cinci de ani, traducătoare. Vorbesc engleza, germana, franceza, araba, câștig foarte bine și sunt foarte frumoasă.“

Trebuie să recunosc că fata avea dreptate. O clai de bucle ca smoala îi încadra fața îngustă, cu un ten alb, ireproșabil. Ochi câprui uriași, gene pufoase, sprâncene precis arcuite... Nasul mic, gura ca a mării actrițe Brigitte Bardot. Și silueta era subțire – talie fină, picioare lungi, piept plin.

„Da, sunt frumoasă“, continuă fata zâmbind, „mai sunt și tânără. Aventura mea cu Mihail durează de un an și trebuie să recunoașteți că, din toate punctele de vedere, eu mă potrivesc cu el mai mult decât dumneavoastră. Mai există un detaliu. În curând voi avea un copil, iar el are nevoie de un tată. Mișa n-o să se despartă niciodată de dumneavoastră, e cuviincios la modul patologic și se teme să spună adevărul. Dar eu nu am nevoie să mă târâsc în fața dumneavoastră, de aceea vă rog să ascultați. Sunteți o leneșă fără talent, care își petrece viața sub plapumă, fără niciun rost. Mai mult, ați fost suficient de vicleană încât să strecurați în mintea nefericitului Mișa că suferiți de o boală incurabilă. Dar e greu să mă duceți pe mine de nas – sunteți o pierde-vară, o ființă inutilă, incapabilă să facă un copil, și din cauza dumneavoastră fiul meu ar putea să nu aibă tată. Așa că iată ce vă propun. Intentați imediat divorț, chiar dumneavoastră. Puteți să vă păstrați bunurile materiale, Mișa va pleca numai cu un geamantan și va începe să vă plătească o sumă generoasă ca să vă puteți întreține. Doar nu sunteți în stare să câștigați nicio copeică... Nu vă faceți griji, noi doi o s-o întreținem și pe leneșă. Înțelegeți, între voi nu este iubire, iar relațiile sexuale sunt așa de rare, încât nici nu pot fi numite relații. Dacă nu acceptați aceste condiții, treaba dumneavoastră. Oricum divorțul va avea loc, numai că o să rămâneți cu doi bani, într-un apartament comunal, într-o cămăruță. Iar acum mai priviți o dată cât de bine ne simțim noi.“

Pe ecran apărură din nou trupurile goale. Simțeam cum lacrimile îmi curg pe obraz. Fata cu păr negru avea perfectă dreptate.

În mod evident, aveam de la natură un temperament foarte slab. Adevărat, în primele luni de la nuntă am dormit în același pat, dar apoi Mișa s-a mutat într-o altă cameră, motivând că nu dorește să mă trezească dimineața, când se pregătește să se ducă la serviciu. Oare când am fost apropiați ultima dată? În iunie, pe nouă, chiar înainte de călătoria lui la Londra. Dar era deja noiembrie! Și restul era adevărat – eram o pierde-vară, o leneșă, incapabilă să câștig un ban...

Se auzi un ciocănit în ușa de la intrare și vocea bucuroasă a Natașei:

— Am adus ziarele!

Închisei repede videocasetofonul, îmi ștersei obrazii și strigai:

— Puneți-le pe oglindă!

Dar, firește, Natașa nu auzi și intră în birou. Când îmi văzu ochii roșii, întrebă imediat:

— Ați plâns? Ce s-a întâmplat? Au omorât-o pe Roza?

Ei, trebuie să fii mult prea proastă ca să crezi că stăpâna poate să plângă din cauza morții eroinei dintr-o telenovelă mexicană!

— Nu aerisiți bine pledurile, mă enervai eu. Uite, s-a declanșat alergia.

— Haideți să le spăl, propuse imediat Natașa și se apucă să smulgă așternuturile. Mă uitam tâmp cât de repede și de abil se mișcau mâinile ei mici. Și asta e posibil, bolborosi fata în casă. Ei, și de ce să vă supărați? Nicio grijă, nicio treabă, soțul e frumos, casa e plină. Ei, asta nu e viață, e basm.

Ăsta fu ultimul strop și, când fata dispăru în spatele ușii, începui să plâng în hohote, din rărunchi. De fapt, nu făceam parte din categoria istericelor și ultima dată plânsesem la înmormântarea mamei, dar în ziua aceea lacrimile curgeau de la sine, ca și cum aș fi mirosit ceapă.

După vreo două ore, când mă liniștii, eram în stare să gândesc. Ei, și acum ce să fac? Să las impresia că nu s-a întâmplat nimic? Să arunc caseta și să trăiesc liniștită mai departe? Nu, așa ceva nu era de mine. Mămica repeta mereu: „Copilă, soții nu trebuie să aibă secrete unul față de celălalt. Soțul și soția sunt același organism.“

Îi era ușor să gândească așa când îl avea acasă pe tata, care, în opinia mea, nici nu bănuia că pe lume există și alte femei în afară de soața adorată! Nu. Trebuia să vorbesc cu Mișa.

Mă dusei după agenda de telefon. Ei, unde ați mai pomenit o nevastă care să nu știe pe de rost numerele de telefon ale soțului? Admirați-o, se află în fața dumneavoastră. Nu-l sunam niciodată pe Mișa, nici la serviciu, nici pe mobil.

La mobil nu răspundea și fusei nevoită să formez alte cifre.

— Firma Viforul, se auzi o voce plăcută de femeie în receptor. Vă ascultăm cu atenție.

— Cu Mișa, vă rog.

— Tu ești, Tanecika? se bucură interlocutoarea invizibilă.

— Nu, răspunsei eu încetșor, simțind că mi se pune un nod în gât. Nu, spuneți-i că-l deranjează soția.

Instantaneu, vocea deveni rece și oficială:

— Mihail Anatolievici s-a dus la o filială. Sunați-l pe mobil.

Cu degete tremurătoare, mă apucau din nou să apăs butoanele. „Tanecika!“ Ați văzut? Păi tot biroul știa despre amantă! Până în clipa aceea nu mai fusesem nevoită să suport așa o rușine.

Încercai cu încăpățănare să dau de el și, în cele din urmă, îi auzii vocea.

— Alo!

— Mișa, te rog, vino acasă.

— Ce s-a întâmplat? se sperie soțul meu. Te-ai îmbolnăvit?

— Sunt perfect sănătoasă, îl asigurai. Trebuie să vorbim.

— Draga mea, iartă-mă, sunt tare ocupat. În niciun caz nu pot veni mai devreme de nouă.

— Te rog, vino imediat. S-a întâmplat ceva neplăcut!

— Ce? Te-ai certat cu Natașa? Ca de obicei, soțul meu era deschis și tandru, dar în ultima întrebare simții ironie. Da, cea mai mare neplăcere care mi se putea întâmpla era un scandal cu fata în casă. Nu te tulbura, draga mea, mă liniști Mișa, o s-o dăm afară pe obraznică, angajăm alta. Nu-ți face bine să te emoționezi, începe migrena. Uite care-i situația: spune-i acum să se ducă acasă, iar tu întinde-te în pat și odihnește-te.

Aruncai receptorul pe canapea și începui să mă uit pe fe-reastră. Pe trotuar alergau oameni: bărbați cu serviete, femei cu

sacoșe, băbuțe cu cărucioare de copii... Toți se grăbeau undeva, numai eu nu aveam loc în acea sărbătoare a vieții, eu nu aveam motiv să ies din casă, nici încotro să mă îndrept.

În continuare, acționai automat.

Mai întâi îi pusei lui Mișa caseta pe pat. Apoi scrisei un bilet – „Vă rog să nu acuzați pe nimeni de moartea mea“ – și îl prinsei cu un bold de pernă, după care mă dusei în hol și mă îmbrăcai cu grijă. Nici nu-mi trecea prin cap să închei acasă socotelile cu viața. Natașa ar fi chemat imediat Salvarea și tragedia s-ar fi transformat în farsă.

Hoinăream agale pe bulevard, simțind cum cizmele mele subțiri, de antilopă, se înmoaie. Pentru prima dată, nu îmi era frică de răceală. Ce rost ar fi avut? Cadavrele nu fac guturai.

Hoinăream fără rost de câteva ore prin Moscova și nu-mi puteam imagina deloc o moarte demnă. Să mă arunc pe fereastră? Mi-era foarte frică de înălțime. Să mă otrăvesc? Cu ce? Să mă spânzur? Păi nu aveam funie și nici nu puteam cumpăra, pentru că poșeta mea era acasă, pe oglindă, alături de mobil, portofel și chei.

Deodată, orașul se termină și începui o șosea lungă. Amurgul întunecat de noiembrie cuprindea încet capitala. Mă mânca nasul și mă apucă un strănut serios, simțeam că începe să mă doară gâtul. Nu, trebuia să închei cât mai repede despărțirea de viața asta opacă, altfel aveam să mă îmbolnăvesc. Pe șoseaua pustie apăru lumina farurilor. Când mă văzu, șoferul claxonă preventiv, dar eu deja zburasem în fața capotei. Se auzi un scrâșnet sălbatic, un pocnet, apoi în fața ochilor văzui pământul. Stând cu fața în băltoaca înghețată, auzii un strigăt:

— Nu! O, Doamne!

Și îmi spusei moale: „Sper că asta e tot.“